

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce **P. V.**, zastoupeného Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. dubna 2012, čj. 12393/ENV/11, 354/570/11,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dne 22. prosince 2010 uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Olomouc, žalobci pokutu ve výši 1 750 000 Kč. Žalobce podle zjištění inspekce v období roku 2009 a do října 2010 postupně a opakovaně uskutečnil ve svých lesích těžební zásahy, které vedly na plochách konkretizovaných ve výroku k vytvoření nových rozsáhlých holin a k silnému proředění lesních porostů (pod hranici 0,7 plného zakmenění) – celkem nejméně na 34,08 ha lesa v jedenácti komplexech v osmi katastrálních územích. Na významných plochách tak mohl les plnit své funkce jen omezeně nebo vůbec. Tím se žalobce dopustil správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa („o České inspekci životního prostředí“), neboť ohrozil životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí inspekce a potvrdil je svým rozhodnutím ze dne 14. dubna 2012. Nejprve shrnul průběh kontroly na žalobcových lesních pozemcích: inspekční šetření probíhala ve dvanácti dnech, zjištěný stav byl sumarizován do tabulky a poté byl vypracován protokol o kontrolním zjištění ze dne 11. května 2010.

V protokolu i později žádala inspekce žalobce o zdůvodnění těžebních zásahů v roce 2010; žalobce však nepředložil žádné doklady, jimiž by bylo možno vysvětlit vznik holin a prořezaných ploch. Inspekce si poté vyžádala další informace od orgánů státní správy lesů, Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (ÚHÚL), Lesů České republiky, s. p. (LČR), a Lesní ochranné služby Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i. (LOS VÚLHM). Tyto informace ji vedly k závěru, že žalobce zde nemohl provádět kůrovcovou nebo živelní nahodilou těžbu, naopak šlo o úmyslnou těžbu devastačního charakteru. Ani k podkladům od jiných subjektů se žalobce nevyjádřil, a inspekce proto rozhodla o uložení pokuty.

Žalobcovo tvrzení, že velké holiny vznikly v důsledku větrné kalamity, je podle žalovaného v rozporu s obsahem všech podkladů shromážděných inspekci (např. LOS našla pouze jednotlivé souše, jednotlivé vývraty a těžební zbytky nesvědčící o přítomnosti kůrovců před těžbou; LČR vyloučily kalamitní situaci na okolních pozemcích; ÚHÚL zhodnotil těžbu jako úmyslnou a za pomoci ortofotosnímků určil i období, ve kterém těžba proběhla). Žalovaný zdůraznil, že správní řízení nebylo vedeno za porušení povinností uložených zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon), ale za ohrožení životního prostředí v lese. Inspekce podrobně popsala jednotlivé prořezané porosty a holiny (největší o výměře 7,25 ha) a v každém případě i uvedla, v čem spatřuje ohrožení životního prostředí. Je zavádějící se domnívat, že pokuta byla udělena žalobci za to, že včas zpracovával napadené stromy či hmotu atraktivní pro šíření kůrovce: žalobce prováděl převážně těžbu úmyslnou, kterou mohl a měl ovlivnit.

Pokuta byla uložena ve výši 34 % z horní hranice pokuty, přitom byla zhodnocena jednotlivá zákonná kritéria; zejména inspekce vzala v úvahu, že delikt byl spáchán výhradně žalobcovým úmyslným jednáním, které bylo zaměřeno pouze na získání surového dříví a dosažení hmotného prospěchu. Výše peněžitě pokuty nemůže být nižší než obohacení, kterého delikvent nabyl v důsledku protiprávního jednání. Inspekce se v tomto ohledu zabývala rozsahem žalobcova lesního majetku (v době zahájení kontroly 163,41 ha) i případnými finančními zisky z prodeje vytěženého dřeva; vycházela přitom z průměrných cen dřeva na odvozním místě, které každoročně vyhláší Ministerstvo zemědělství (ceny se stanoví po odečtení nákladů na výrobu a přiblížení na odvozní místo), a to pro rok 2010 (nižší částka než pro rok 2009). Žalovaný shodně s inspekci uzavřel, že pokud žalobce mohl získat prodejem dřeva částku cca 4 miliony Kč, není uložena sankce likvidační.

Žalobce ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítl:

1. Rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti: místo podpisu oprávněné úřední osoby a razítka je opatřeno doložkou o konverzi, která je pro žalobce bezcenná. Žalobce je tak v nejistotě ohledně toho, zda bylo rozhodnutí skutečně vydáno a oznámeno a zda se stalo pravomocným.
2. Inspekce zahájila řízení „ve věci uložení pokuty“, tím učinila závěr o žalobcově vině a porušila presumpci neviny.
3. Předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení chybně vymezen, neboť jím nemůže být uložení sankce, nýbrž specifikace deliktu tak, aby vytýkané jednání nebylo zaměnitelné s jiným.
4. Ve věci jednaly podjaté úřední osoby Ing. J. K. a Ing. B. V. Tito úředníci prováděli státní kontrolu před zahájením řízení, poté ale vedli i celé řízení ve věci deliktu (k tomu srov.

rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci 5 A 27/95). Přístupovali k žalobci neobjektivně a jednostranně, což se projevovalo např. výše zmíněnou formulací oznámení o zahájení řízení i dalšími formulacemi (viz námitku č. 6).

5. Skutek nebyl v oznámení o zahájení řízení řádně vymezen; z oznámení není ani patrné, z kolika skutků byl žalobce obviněn. Tím byla žalobci ztížena či přímo znemožněna obhajoba a bylo tím dotčeno jeho právo na spravedlivý proces. Inspekce se již v oznámení absurdně vypořádala jak s právní kvalifikací věci, tak i se stanovením sankce, opomněla však vymezit skutky. To měla učinit tím spíše, že ve stejném období probíhalo několik správních řízení a trestních řízení vztahujících se k totožným skutkům; mohla tak být porušena i zásada *ne bis in idem*.
6. (a) Dokazování bylo provedeno vadně a neúplně. Dotaz, který inspekce položila LOS, byl návodný a nepřipustně tuto instituci ovlivňoval v neprospěch žalobce. (b) Inspekce si opatřila vyjádření revírníků LČR, tedy žalobcova konkurenta na trhu, ale nevyslechla žalobcova vlastního odborného lesního hospodáře Ing. L. K. Inspekce uvedla, že hospodář přisvědčil žalobcovu tvrzení o provádění nahodilých těžeb, neřekla však, proč považuje toto hospodářovo tvrzení za nevěrohodné. (c) Podklady poskytnuté Městským úřadem Zábřeh jsou jen výběrové, a proto zavádějící. Totéž platí i o podkladech od Městského úřadu Šumperk (ten jich poskytl pouze pět, kdežto žalobce jich našel „minimálně“ šest). Obecně žalobce příliš nerozumí dotazům ze strany inspekce na jiné úřady, protože nesplnění ohlašovacích povinností nemohlo mít za následek ohrožení životního prostředí. (d) Protokol o ohledání je datován dnem 1. listopadu 2010, ačkoliv ohledání proběhlo ve dnech 18. a 19. října 2010; to jej činí nevěrohodným. Vypracování protokolu navíc předchází úkon (stanovisko LOS), jehož vypracování (*miněno zřejmě „provedení“?* – pozn. soudu) je zadáno v tomto protokolu. Protokol nemá zákonné náležitosti a chybí na něm podpisy všech zúčastněných osob. To, že se žalobce odmítl ohledání účastnit, mělo být hodnoceno jako překážka ve smyslu § 55 odst. 4 správního řádu. (e) Také je paradoxní, že inspekce se dotazovala na lesní hospodářskou evidenci (LHE), ačkoli ji měla v řízení k dispozici. Stejně tak měla k dispozici lesní hospodářský plán (LHP), ale bezdůvodně nepoužila informace plynoucí z obou těchto dokumentů. K tomu žalobce podotkl, že vlastník lesa není povinen plnit celkovou výši těžeb rovnoměrně v jednotlivých letech. Celkově jsou shromážděné podklady nedostatečné a některé i nezákonné. Nebyl proveden jediný výslech svědka, jediné ústní jednání, žádný znalecký posudek. Inspekce neprovedla žádné samostatné dokazování, pouze použila různé podklady získané jinými orgány v jiných věcech.
7. Žalobce v řízení tvrdil, že prováděl nahodilé těžby či těžby v souladu s LHP. Inspekce prohlásila, že tato tvrzení jsou účelová, to však ke zjištění viny za správní delikt nestačí. Důkazy ve prospěch žalobcových tvrzení – LHP, LHE a výslech odborného lesního hospodáře – nebyly provedeny. Zpětně posoudit, zda se jednalo o těžbu nahodilou či ne, je prakticky nemožné – napadené dřevo je odvezeno a místo uklizeno. Údaje o těžbách byly zkresleny: LOS i ÚHÚL zahrnuly do svého posouzení i pozemky jiných vlastníků, u nichž pokládají žalobce za nájemce, ovšem tato informace není nijak podložena. I LČR evidují v některých územích nahodilou těžbu do 0,3 (popř. 0,15) ha, což odpovídá i průběžně vznikajícím těžbám na žalobcově majetku. Inspekce však neřešila, kdy a v jakém rozsahu byly nahodilé těžby provedeny – naopak plochy, kde k nahodilé těžbě docházelo v delším období, sečetla a vztáhla je k jednomu období.
8. Tvrzení o vlastnických a nájemních vztazích nemá oporu ve spisu, např. u parc. č. 699/2 v k. ú. Horní Studénky.

9. Kontrola nebyla zahájena v souladu se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Z jednání dne 9. března 2010 neexistuje protokol, který by žalobce podepsal, a se zápisem z inspekčního šetření nebyl seznámen. Písemnost ze dne 4. února 2010 nazvaná „Zahájení kontroly“ je ve skutečnosti pouhým oznámením o tom, že v budoucnu bude zahájena kontrola. V březnu a dubnu 2010 proběhla řada inspekčních šetření, která jsou dílčími částmi státní kontroly, a jednotlivé zápisy z inspekčních šetření jsou ve skutečnosti protokoly. Pokud s nimi žalobce nebyl seznámen, stalo se tak v rozporu s § 16 odst. 1 zákona o státní kontrole. Nebyly vypořádány žalobcovy námitky k protokolům, např. tři námitky ze dne 4. června 2010.
10. Nebyla objasněna povaha deliktu – oznámení o zahájení řízení spíše ukazuje na vícečinný souběh, rozhodnutí pak na pokračující delikt. Za procesně nevyřešené pokládá žalobce zjištění o lesnickém traktoru s náplní biologicky neodbouratelného hydraulického oleje: bylo řízení o tomto deliktu zastaveno, byla věc vyloučena ze společného řízení nebo bylo oznámení o tomto deliktu postoupeno jinému správnímu orgánu? Postup inspekce zde vykazuje znaky libovůle odporující zásadě oficiality a legality.
11. Inspekce se řádně nevypořádala s tím, zda žalobce naplnil všechny znaky skutkové podstaty projednávaného deliktu (šlo-li o souběh, bylo třeba to prokázat u každého jednotlivého skutku, šlo-li o pokračující delikt, pak u každého dílčího útoku). (a) Prokazován nebyl ani účinek, ani následek, a ani příčinná souvislost mezi jednáním a následkem. Žalobce je oprávněn provádět úmyslnou těžbu, sama úmyslná těžba není protiprávní činností. Při přílišné velikosti holé seče (nad 1 ha) dochází k většímu ohrožování lesa; někdy je však možné provést holou seč na větší ploše, aniž by hrozilo poškození lesa či aniž by bylo ztíženo zalesnění vzniklé holiny. Inspekce pouze konstatovala velikost holin a jejich propojení s nezajištěnými kulturami, což nestačí pro závěr o ohrožení lesa škodlivými biotickými a abiotickými činiteli a o ohrožení životního prostředí. (b) Inspekce vedla řízení tak, jako by existovala objektivní odpovědnost za následek, a nikoli odpovědnost subjektivní (zavinění mělo být prokázáno jak ve vztahu k jednání, tak zejména k následku i k účinku). Není zřejmé, zda inspekce shledala úmysl přímý, úmysl nepřímý či nedbalost. (c) V oznámení o zahájení řízení je žalobce u některých pozemků veden jako nájemce; není však jasné, z čeho plyne tato informace, pokud si inspekce neobstarala nájemní smlouvy ani nevyslechla vlastníky, a zároveň tvrdí, že ani jedna smluvní strana neposkytuje orgánu státní správy lesů informace o nájemních vztazích. V rozhodnutí jsou zahrnuty i holiny nezpůsobené žalobcem – kumulované holiny na cizích majetcích.
12. Popis skutku ve výroku je nedostatečný. V konkrétním katastrálním území a v konkrétní části lesa šlo zcela určitě o více jednání s velkým časovým odstupem, která tak mají souvislost pouze místní. Závěr, že k jednání došlo „v období roku 2009 a do října 2010“, je nepřezkoumatelný. Na některých místech prováděla inspekce kontrolu ještě v srpnu či prosinci 2009 a konstatovala, že zákon nebyl porušen.
13. Pokuta je nepřiměřeně vysoká a nedostatečně zdůvodněná. Chybí hodnocení formy zavinění, doby trvání, posouzení polehčujících a přitěžujících okolností; není zřejmé, proč se žalobce podle inspekce dopustil ohrožení, a nikoli poškození životního prostředí. Není patrné, zda je ukládána souhrnná sankce s využitím absorpční zásady, nebo sankce za pokračující delikt. Správní orgány nepřihlédly k žalobcovým osobním a majetkovým poměrům. Základ daně u žalobce činil v roce 2010 částku 641 400 Kč; žalobce přitom živil tři osoby a s přítelkyní v roce 2012 čekali další dítě. O majetkových poměrech nijak nevypovídá pouhé konstatování počtu hektarů lesních pozemků. Je absurdní odvíjet výši

pokuty od finančních zisků, které mohly žalobci plynout z prodeje vytěženého dřeva. Žalobce dřevo nekradl – těžil ho ve vlastním lese, a užíval tak svůj majetek. Příjmům z prodeje vytěženého dřeva odpovídají také náklady; navíc příjmy nelze hodnotit jako obohacení – slouží k obživě žalobce a jeho rodiny a také jako zdroj pro žalobcovu podnikatelskou činnost. Odvolací řízení probíhalo více než rok a půl, žalovaný se přesto nezabýval případnými změnami v žalobcových majetkových poměrech – dokonce ani aktuálním počtem hektarů žalobcova lesního majetku.

Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, případně aby snížil uloženou sankci nebo od ní upustil.

Následujícího dne po podání této žaloby bylo soudu doručeno další podání označené jako správní žaloba (první podání učinil žalobce sám, druhé pak za něj učinil advokát); soud toto podání považuje za doplnění žaloby. Námitky zde uvedené se dílem překrývají s námitkami z prvního podání (proto je soud již neopakuje), dílem jsou nové. V rozhodnutí je podle žalobce chybně uvedeno, že komplexní kontrola se týkala pouze pozemků v žalobcově vlastnictví. Rozhodnutí používá neodborný termín „devastační těžba“ (těžby se dělí pouze na úmyslné a neúmyslné, a ty se dále dělí na mýtní a předmýtní), patrně s cílem zveličit žalobcovu údajnou škodlivou činnost. Není pravda, že by inspekce neměla k dispozici vysvětlení k těžbám. Žalobce předložil LHE k požadovaným porostům v místě své provozovny a za přítomnosti odborného lesního hospodáře. Skutečnost, že inspekce našla pouze čtyři případy řešení žalobcových těžeb od roku 2005 v souvislosti s plněním ohlašovací povinnosti, nevypovídá o konkrétní výši těžeb. Inspekce se neměla zabývat problémy mezi žalobcem a orgánem státní správy lesů při předávání LHE – ostatně žalobce svou LHE inspekci sám předložil. Tvrzenou nespolehlivost LHE inspekce neprokázala, pouze tvrdila nesrovnalosti mezi celkovými zásobami a množstvím vytěžené dřevní hmoty, ale neuvedla žádné konkrétní porostní skupiny. Roční hlášení o výskytu škodlivých činitelů není součástí LHE.

Inspekce si vyžádala nikoli závazné stanovisko, ale pouhou informaci od LČR; tato informace přitom neprokazuje, že nahodilé těžby neprobíhaly v tom rozsahu, v jakém je předložil žalobce. Šetření, které provedl ÚHÚL, bylo zpochybněno a jeho závěry nejsou použitelné, jelikož neřešily konkrétní rozložení těžeb a nebyla prokázána jejich správnost. ÚHÚL je státní složkou, a nelze jej proto pokládat za nezávislý. Narušení celistvosti lesních porostů nepůsobí nutně omezení funkcí lesa: veškeré těžby v lese by v takovém případě byly protiprávní. Důvody náhlého odstranění lesního porostu, jak je uvádí inspekce, jsou nepravdivé – bylo prokázáno, že těžby vznikaly postupně. Zabuřňování holin nemá vliv na povinnost vlastníka provést obnovu lesa. Rychlost zabuřňování holin je dána hlavně souborem lesních typů. Náhlým odstraněním by nemohlo dojít k zabuřňování – to by bylo možné pouze postupným odstraněním. Rovněž snadnost nebo nesnadnost obnovy lesa není předmětem zkoumání inspekce. Ani v jednom z porostů nebyla zjištěna eroze způsobená zvýšeným odtokem půdy z holin. Údajný nezákonný stav na 34,08 ha v jedenácti komplexech se neodlišuje od běžné praxe. Problém by mohl nastat pouze tehdy, pokud by na těchto plochách nebylo možné les obnovit. To však není žalobcův případ, jelikož jsou všechny plochy zalesněné.

Není možné tvrdit, že LOS byla schopna za dva dny zjistit rozsah údajných neoprávněných těžeb, pokud jenom seznámení inspekce se stavem věci trvalo dvanáct pracovních dní v terénu a několik dalších měsíců zpracování dat. Ve stanovisku LOS nejsou rozlišeny oprávněné a neoprávněné těžby; ani sama inspekce neurčila konkrétní rozsah těžby, která by byla nezákonná. Inspekce porovnávala stav zjištěný v březnu 2010 a v následujících

měsících s ortofotosnímky z května 2009; těžby zde tedy mohly proběhnout v rozmezí deseti měsíců. Zkreslováním dat, během nichž mohly proběhnout těžby, chtěla inspekce poškodit žalobce a nadhodnotit výsledky zjištěné ÚHÚL.

Výpočet výše pokuty je zcela neodborný, jelikož cena dříví vyhlášená Ministerstvem zemědělství je cenou dříví na odvozním místě. Od této částky je nutno odečíst náklady na těžbu, vyklizení a přiblížení (380 Kč/m³), na odvoz dřevní hmoty, na zalesnění a zajištění kultury a na asanaci kůrovcového dříví. I pokud by žalobce přistoupil na konstrukci částky pokuty zvolenou správními orgány, jednalo by se o zisk max. 100 až 150 Kč za 1 m³ dříví, tedy částku 751 500 až 1 127 250 Kč. V této částce by bylo nutné rozlišit i hmotu, kterou žalobce i podle inspekce vytěžil oprávněně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Připomněl, že v řízení na prvním stupni žalobce konkrétně zpochybnil pouze postup inspekce v případě olejové náplně v lesnickém traktoru a v případě těžby na pozemku p. č. 832 v k. ú. Postrělmůvky; důkazy ani návrhy k věci nepředložil. Stejně tak ani v odvolání neuplatnil konkrétní námitky. Údaj o velikosti holé seče je z hlediska ochrany životního prostředí údajem stanoveným pouze administrativně; neznamená to, že holina, která je v souladu s podmínkami stanovenými lesním zákonem, je vždy i v souladu s předpisy o ochraně životního prostředí. Pokud jde o nájemní vztahy žalobce, nepochybně inspekce vycházela z vlastní znalosti; žalobce přitom tento stav ve správním řízení nezpochybnil a ani v žalobě nenavrhuje důkaz opaku. Při doručování rozhodnutí postupoval žalovaný v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů („o elektronických úkonech“), a se svým spisovým a skartačním řádem. Podle názoru Ministerstva vnitra, který je k dispozici na jeho webových stránkách, není forma stejnopisu vázána na formu originálu.

Žaloba není důvodná.

K námitce číslo jedna:

První námitka se týkala formálních nedostatků napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný žalobci doručil toliko písemný výstup z konverze originálu (vyhotoveného v elektronické verzi) a nedodržel přitom všechny náležitosti vyžadované v § 25 odst. 2 zákona o elektronických úkonech.

Žalobce soudu doložil, že k doručenému stejnopisu rozhodnutí byla připojena *Ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě* č. 135044. Jak je z ní zřejmé, ověřující osoba (Michal Suchý) zde ověřuje, že dokument, který vznikl převedením vstupu v elektronické podobě do podoby listinné, skládající se z 15 listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu. Dále je v ověřovací doložce uvedeno, že dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb. z elektronického originálu dokumentu vytvořeného zaměstnancem Ministerstva životního prostředí z důvodu nemožnosti zaslání do datové schránky adresáta; k originálu dokumentu byla doplněna tato první strana ověřující pravost dokumentu. Ověřovací doložka obsahuje poučení, že v případě podezření na neautentičnost dokumentu lze kontaktovat odbor protokolu ministerstva k ověření. Je skutečností, že ověřovací doložka neobsahuje náležitosti stanovené v § 25 odst. 2 písm. f) a g) zákona o elektronických úkonech a že žalobci doručený stejnopis rozhodnutí neobsahuje otisk úředního razítka ani podpis oprávněné osoby, tj. náležitosti, které stanoví § 69 odst. 1 správního řádu.

Jestliže žalovaný doručoval napadené rozhodnutí žalobci prostřednictvím poštovního úřadu, pak toto rozhodnutí v listinné podobě mělo obsahovat povinné náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu, popřípadě měla ověřovací doložka splňovat veškeré náležitosti podle § 25 odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Ve vztahu ke vznesené žalobní námitce, podle níž je napadené rozhodnutí ze shora uvedených důvodů nezákonné, popř. nicotné, však soud nepovažuje žalobcem namítané vady za dostatečně relevantní. Stejnopis rozhodnutí doručený žalobci a originál tohoto rozhodnutí založený do správního spisu se totiž ve svém obsahu nikterak neliší (což ani žalobce nenamítá), originál napadeného rozhodnutí založený do správního spisu obsahuje jak otisk úředního razítka, tak i podpis oprávněné úřední osoby, tedy není pochyb o tom, že se jedná o rozhodnutí ministerstva životního prostředí. Ostatně měl-li žalobce po doručení rozhodnutí pochybnosti o jeho autentičnosti, mohl kontaktovat ministerstvo, jak byl na tuto možnost v ověřovací doložce upozorněn.

K závěru o tom, že absence úředního razítka a podpisu oprávněné úřední osoby na stejnopisu rozhodnutí nezpůsobuje nicotnost tohoto rozhodnutí za situace, kdy uvedené náležitosti obsahuje originál rozhodnutí založený do správního spisu, dospěl městský soud již dříve v rozsudku ze dne 4. dubna 2012, čj. 7 A 176/2010-79. Kasační stížnost zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. prosince 2012, čj. 9 As 83/2012-62, v němž uvedl: „*vady doručení týkající se absence podpisu či otisku úředního razítka nezpůsobují nicotnost napadeného rozhodnutí, ale toliko nezákonnost, která však sama o sobě nemá žádné dopady do práv adresáta rozhodnutí. Pokud stěžovatel nebyl v důsledku takového formálního pochybení zkrácen na svých právech, tj. zejména tehdy, byl-li s obsahem rozhodnutí v celém rozsahu seznámen, řádně a ve lhůtě uplatňoval na jeho podkladě opravné prostředky a ani v pozdějším řízení nevznikly pochybnosti o autenticitě takového rozhodnutí, nelze takovou vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí...*“. Z vyjádřeného právního názoru vychází městský soud i v tomto řízení. Žalobce byl s obsahem napadeného odvolacího rozhodnutí seznámen, o autenticitě rozhodnutí není pochyb, správní žalobu podal žalobce včas a soud ji věcně projednal; jím namítané vady tedy nezpůsobují nicotnost rozhodnutí, ale nezpůsobují ani takovou nezákonnost rozhodnutí, která by vedla ke zrušení rozhodnutí.

K námitkám číslo dvě a tři:

Ve druhé a třetí žalobní námitce žalobce napadá postup orgánu prvního stupně (ČIŽP) a vytýká mu, že v oznámení o zahájení správního řízení nesprávně vymezil předmět řízení. Podle názoru žalobce z vymezení předmětu řízení („o uložení pokuty“) a z dalších formulací bez dalšího vyplývá, že je žalobce zodpovědný za způsobení škod, a správní orgán tak již při zahájení řízení učinil závěr o jeho vině. Meritem správního řízení přitom mělo být prokazování, zda delikt byl, či nebyl spáchán. Tímto postupem správní orgán porušil při zahájení řízení presumpci nevinu a zkrátil žalobce na jeho právu na spravedlivý proces. S těmito námitkami se soud neztotožňuje.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dne 7. září 2010 vydal oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední. Opíral se při tom o § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí a věcně ho vymezil jako správní řízení o uložení pokuty. Tato formulace přímo reflektuje znění § 4 písm. c) a rovněž z § 5 odst. 2 téhož zákona vyplývá, že i zákonodárce předmětné řízení nazval „o uložení pokuty“. Vzhledem k tomu, že řízení podle § 4 písm. c) Česká inspekce životního prostředí zahajuje z moci úřední, musí při tom vycházet z konkrétních podkladů, které tento postup odůvodňují, resp. v dostatečné míře nasvědčují spáchání deliktů vymezených v § 4 téhož zákona.

V rámci zahájeného správního řízení byly následně činěny kroky (tzn. další šetření a dokazování), aby byla vina žalobce dostatečně prokázána, a závěr o ní byl v rozhodnutí prvního stupně rozsáhle odůvodněn. Správní orgán prvního stupně tedy při zahájení předmětného správního řízení postupoval plně v souladu s platnou právní úpravou a není možné přisvědčit argumentu žalobce (navíc natolik obecnému), že správní orgán porušil princip presumpce neviny a zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces. Otázka viny a výše pokuty nebyla v době vydání oznámení o zahájení správního řízení rozhodnuta a žalobce měl možnost navrhnout důkazy, činit jiné návrhy, nahlížet do spisu a vyjadřovat se ke všem podkladům po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. O tom ho správní orgán prvního stupně náležitě poučil. Správní spis však ve svém celku spíše naznačuje, že žalobce těchto atributů práva na spravedlivý proces příliš nevyužíval.

Soud dává za pravdu žalobci, že v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu „*vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným*“. Tento požadavek však správní orgán prvního stupně dodržel ve svém rozhodnutí ve věci samé ze dne 22. prosince 2010.

K námitce číslo čtyři:

Žalobce rovněž zpochybňuje nepodjatost oprávněných úředních osob (konkrétně Ing. J. K. a Ing. B. V.), neboť tyto osoby vedly celé správní řízení prvního stupně a stejně tak prováděly úkony, které mu předcházely, tedy (státní) kontrolu. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí prvního stupně podepsal Ing. B. V. (vedoucí oddělení ochrany lesa), jehož jméno rovněž figuruje ve vyrozumění o zahájení kontroly ze dne 4. února 2010, v Zápisu z inspekčního zjištění ze dne 20. července 2010, dále v Protokolu o kontrolním zjištění (kontrola provedená od 9. března do 11. května 2010) a na všech dokumentech vyhotovených v tomto časovém období (kromě Zápisu z inspekčního šetření ze dnů 9. a 18. března 2010 a 20. a 27. dubna 2010 a kromě Protokolu o výsledku kontroly používání biologicky odbouratelných olejů). Oznámení o zahájení správního řízení je datováno dnem 7. září 2010.

Žalobce v této věci odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 27/1995, podle kterého „*pracovník správního orgánu, který v rámci dozorových a kontrolních funkcí orgánu státní správy provedl kontrolu určitého subjektu, je pro poměr k věci vyloučen z projednání a rozhodování ve věci uložení sankce tomuto subjektu za porušení předpisů zjištěných u něho touto kontrolou*“. Citovaná právní věta se vztahuje k § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, jenž ohledně vyloučení pro podjatost uváděl velmi lakonicky následující: „*Pracovník správního orgánu je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti*.“

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, toto ustanovení novelizoval a zároveň zpřesnil v § 14 odst. 5: „*Vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona*.“

Tímto zvláštním zákonem je v posuzované věci zákon o České inspekci životního prostředí, jenž ve svém § 2 zakládá pravomoc inspekci dozírat nad dodržováním právních předpisů týkajících se lesů jako složky životního prostředí.

Z výše uvedeného vyplývá, že v současné době není možné postupovat podle žalobcem navržené judikatury, která již neodpovídá platné právní úpravě. K zamítnutí žalobcova argumentu rovněž přispívá fakt, že žalobce nevznese námitku podjatosti úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, přestože byl s postupem úředních osob prokazatelně seznámen. Na toto své právo byl přitom upozorněn v Oznámení o zahájení správního řízení (pod bodem 1 Přílohy).

K námitce číslo pět:

Podle § 46 odst. 1 správního řádu věty druhé musí oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední „...obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby“.

Žalobce orgánu prvního stupně vytýká, že v oznámení o zahájení řízení dostatečně nevymezil jeho předmět. Soud v této otázce odkazuje na dnes již bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vymezení předmětu řízení o správních deliktech. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, čj. 2 As 34/2006-73, „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Nejvyšší správní soud nadto vyžaduje v případě sankčních řízení i informaci o tom, jaký postih za dané jednání hrozí (viz např. rozsudek čj. 5 A 73/2002-34 ze dne 20. listopadu 2003). Tyto nároky pak analogicky odpovídají i požadavkům na vymezení předmětu v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední (byť v druhém případě klade Nejvyšší správní soud na určitost předmětu menší nároky, neboť v průběhu řízení může správní orgán vymezení skutku změnit či zpřesnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování).

Ze správního spisu vyplývá, že v oznámení o zahájení správního řízení je stran předmětu řízení uvedeno, jakou skutkovou podstatu naplňuje žalobcovo jednání [§ 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí] a jaká sankce za něj hrozí (až 5 000 000 Kč). Správní orgán prvního stupně uvádí, že žalobce „realizovanou a pokračující těžební činností vytvořil několik komplexů holin, nezajištěných kultur a proředěných porostů, ve kterých tak vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů a ohrozil tím životní prostředí v lesích“.

Ohledně místního určení žalobcova závadného jednání je specifikováno, na jakých pozemcích k němu došlo (uveden název katastrálního území, jeho číselný kód a číslo listu vlastnictví podle katastru nemovitostí; dále číselné označení parcel podle katastru nemovitostí, označení lesních porostních skupin popsanych na uvedených lesních pozemcích; nakonec jsou v hektarech uvedeny souvislé plochy holin zjištěných při tvorbě lesního hospodářského plánu, přiřazených nezajištěných kultur, holin z těžby a porostů proředěných pod zákonnou hranici zakmenění 0,7 zakmenění plného v hektarech). K oznámení o zahájení řízení jsou rovněž připojeny podklady, o které se tyto údaje opírají (především protokoly o kontrolních zjištěních, o nichž byl žalobce vyrozuměn).

Co se týče časového určení předmětného jednání, jeho přesné vymezení v oznámení o zahájení řízení chybí; tento údaj obsahuje až rozhodnutí ve věci samé, jež ho vymezuje jako období roku 2009 až do října 2010. Obecně lze k požadavku přesné časové specifikace vytýkaného skutku, jak ji formuluje judikatura Nejvyššího správního soudu, říci, že jej nelze vykládat mechanicky – totiž tak, že je třeba vždy uvést přesný den (měsíc) počátku a konce závadného jednání, protože v některých případech to z povahy věci není možné (srovnej rozsudek ze dne 22. října 2015, čj. 10 As 189/2014-46). Uvedený názor dopadá i na řešení

případ, neboť vzhledem k charakteru žalobcova jednání nebylo možné zpětně přesně určit, v jakém období k němu došlo. Správní orgán prvního stupně zjistil závadný stav konkrétních lokalit na základě kontroly (jakožto akce plánované na druhé čtvrtletí roku 2010) a byl konfrontován toliko s následky žalobcova jednání. Časové určení ve výroku rozhodnutí prvního stupně (období roku 2009 do října 2010) získal správní orgán z odborného posouzení ÚHÚL, který ho zjistil porovnáním ortofotosnímků z předešlých období. Časové údaje jsou pak zpřesněny v odůvodnění rozhodnutí, a to konkrétně u jednotlivých katastrálních území a těžebních zásahů. Nadto skutková podstata § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí dopadá na „osobu, která svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů“. Správní orgán prvního stupně tak zkoumal pouze to, zda žalobcovo jednání ve výsledku naplnilo výše uvedenou skutkovou podstatu (tzn. protiprávní těžbou ve svém celku ohrozilo životní prostředí v lesích); zcela přesné časové určení začátku závadného jednání nebylo pro toto zjištění podstatné.

Nejvyšší správní soud přesto především s ohledem na běh promlčecích a prekluzivních lhůt požaduje alespoň rámcové určení, kdy k jednání došlo (jako příklad uvádí „v blíže nezjištěné době v měsíci červenci 2004“, „v blíže neurčené době, nejdříve však od měsíce srpna 2006 do měsíce listopadu 2007“, „v blíže neurčené době od roku 2005, nejpozději do března 2006“). Tyto požadavky ovšem správní orgán splnil v rozhodnutí ve věci samé.

Na základě výše uvedeného tedy soud shrnuje, že předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení vymezen dostatečně určitě, a splnil tak účel tohoto požadavku – žalobce měl jistotu v tom, jaké jednání je mu v zahajovaném řízení vytýkáno, a mohl tedy podniknout veškeré kroky na svou obranu, které mu zákon umožňuje (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541). Pro srovnání soud cituje ze svého rozsudku ze dne 29. března 2013, čj. 8 Ca 53/2009-29; soud v něm označil za nedostatečně určité takové vymezení předmětu řízení, jež se omezovalo toliko na konstatování, že účastník řízení porušil zákon č. 458/2000 Sb. (energetický zákon). Z oznámení nebylo vůbec zřejmé, o jaké konkrétní ustanovení zákona se jednalo, tedy skutkovou podstatu jakého činu měl účastník řízení naplnit, a správní orgán v něm ani žádným způsobem (např. věcně či časově) nekonkretizoval jednání, jímž měl účastník zákon porušit; chybělo rovněž poučení o hrozící sankci.

Žalobcovým argumentem, že během řízení mohlo dojít „i k porušení zásady *ne bis in idem*“, se soud blíže nezabýval, neboť žalobce konkrétně nespecifikoval, u kterého skutku a při jakém řízení mělo dojít k porušení této zásady.

K námitce číslo šest:

Žalobce rovněž napadá postup správního orgánu prvního stupně a žalovaného, neboť se domnívá, že provedli neúplné a v některých případech nezákonné dokazování.

- a) Na prvním místě žalobce uvádí, že správní orgán prvního stupně nepřípustně instruoval VÚLHM v žádosti o poskytnutí stanoviska ze dne 8. října 2010. Správní orgán si podle něj počínal zaujatě, neobjektivně a nerespektoval presumpci neviny, neboť nepřípustně ovlivňoval uvedenou instituci a za ni jednající osoby.

Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i. (jehož součástí tvoří Lesní ochranná služba, LOS), je veřejnou výzkumnou institucí, zřízenou Českou republikou (funkci zřizovatele plní Ministerstvo zemědělství) podle § 31 zákona č. 341/2005 Sb.,

o veřejných výzkumných institucích. LOS, jakožto její organizační složka, zajišťuje mj. kontrolu biotických činitelů v lesních porostech, poradenskou činnost na úseku ochrany lesa (odborné posudky, rozbor vzorků apod.), centrální evidenci výskytu škodlivých činitelů a jimi způsobených ztrát a zpracování jejich ročních přehledů a rámcových prognóz. Tato činnost je prováděna zejména na základě požadavků příslušných organizačních složek státu nebo územních samosprávných celků ve veřejném zájmu a je podporována zejména z veřejných prostředků. Jak z těchto zákonných ustanovení vyplývá, VÚLHM (resp. LOS) je jak funkčně, tak finančně nezávislou institucí, která má při výkonu své kompetence povinnost vystupovat jako nezávislý a nestranný subjekt.

Správní orgán prvního stupně nazval svou písemnost ze dne 8. října 2010 jako „*žádost o poskytnutí stanoviska k působení škodlivých biotických a abiotických činitelů pro zahájené správní řízení*“. Tento název směřuje k žádosti o posouzení, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí. Dále správní orgán uvedl, že probíhá „*správní řízení s fyzickou osobou ve věci uložení pokuty*“. Na tomto místě soud odkazuje na svoji argumentaci uvedenou pod bodem 3 tohoto rozsudku a opakuje, že slovní spojení *řízení o uložení pokuty* jazykově odpovídá formulaci § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí a jako takové neporušuje princip presumpce neviny.

Správní orgán dále uvádí, že podle jeho názoru došlo k vytvoření podmínek pro působení škodlivých činitelů „*v důsledku devastující těžby dřeva, která byla účastníkem řízení zpravidla označována za těžbu nahodilou. Toto tvrzení podpořil i jeho odborný lesní hospodář (OLH). Dokazování inspekce v zahájeném řízení tedy závisí především na vyvrácení této verze*“.

Správní orgán prvního stupně v uvedeném odstavci tedy prezentoval vlastní názor a zároveň jím vysvětloval, jaké věci se týká dožádané stanovisko. Soud dává za pravdu žalobci, že formulace správního orgánu nevykazuje dostatečnou míru nestrannosti a objektivity; zároveň však tento postup správního orgánu sám o sobě nemůže vést k vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Důvodem pro takový postup by byla až skutečnost, že se napadené rozhodnutí opíralo o neobjektivní a zaujaté posouzení věci.

Správní orgán si z důvodu zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyžádal stanovisko Lesní ochranné služby. LOS jakožto součást VÚLHM má zákonnou povinnost vydat nestranné a nezávislé stanovisko na základě dožádání příslušných organizačních složek státu. Předmět žádosti spočíval v posouzení, zda je možné považovat žalobcovo jednání za těžbu nahodilou, při níž dochází ke zpracování stromů napadených škůdci, vyvrácených či jinak poškozených. V rámci žádaného posouzení správní orgán prvního stupně v součinnosti s LOS provedl důkaz ohledáním (protokol ze dne 1. listopadu 2010), z kterého se žalobcův odborný lesní hospodář omluvil a žalobce byl přítomen pouze zahájení terénní pochůzky a další účasti na šetření se vzdal. Ve svém odborném stanovisku pak LOS došla k závěru, že je vyloučeno, aby motivem pro posuzované jednání byla kůrovcová nebo živelná nahodilá těžba. Opírá se při tom o vlastní evidenci lokality, terénní pochůzku ze dne 18. a 19. října 2010 a stav sousedních pozemků. Tyto materiály nevykazují žádnou formální ani obsahovou vadu, a soud tedy neměl důvod pochybovat o jejich odbornosti, průkaznosti a nestrannosti. Žalobce nadto proti nim během správního řízení nevzněl žádnou námitku, a ani se nedostavil k projednání protokolu ze dne

1. listopadu 2010. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že při hodnocení žalobcových argumentů přihlíží mj. ke skutečnosti, že je žalobce poprvé uplatnil až v žalobě. Jeho obrana se tak jeví méně průkazná, a to tím spíše, že žalobce svoji procesní pasivitu nijak nevysvětlil a i v žalobním řízení se omezil na převážně obecnou polemiku s postupy správních orgánů.

- b) Podle § 3 správního řádu „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti...*“.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu „*podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*“. Podklady podle § 50 odst. 2 opatřuje správní orgán.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně měl na zřeteli tyto zákonné požadavky jak při kontrole, tak při následujícím správním řízení. V oznámení o zahájení správního řízení uvedl, že pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, si v rámci správního řízení vyžádá předložení některých dalších dokumentů od jiných správních orgánů a organizací, jež považuje pro rozhodnutí ve věci za nezbytné. Současně upozornil žalobce na jeho právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu). Dále žalobci připomněl jeho právo vyjádřit v řízení své stanovisko (dle § 36 odst. 2), stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3).

Správní orgán prvního stupně usiloval o získání stanoviska žalobce (resp. jeho odborného lesního hospodáře) rovněž v průběhu kontroly (především k dílčím protokolům ze dne 8. a 29. dubna 2010 a k protokolu o kontrolním zjištění ze dne 11. května 2010). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce i jeho odborný lesní hospodář považovali těžbu za nahodilou (viz např. vyjádření k dílčímu protokolu ze dne 27. května 2010 či bod 7 žaloby). Přes mnohonásobné výzvy a upozornění však toto své stanovisko ničím nedoložili, a správní orgán prvního stupně ho tedy na základě vlastních zjištění a podkladů vyhodnotil jako nepodložené a nevěrohodné. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že se správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevypořádal s tvrzením žalobce a jeho odborného lesního hospodáře o provádění nahodilých těžeb. Podle § 50 odst. 4 správního řádu „*správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce a jeho odborného lesního hospodáře bylo v přímém rozporu se závěry dalších podkladů pro rozhodnutí, a navíc ho žalobce ničím nedoložil, správnímu orgánu nezbylo než jej považovat za nevěrohodné.

Není tedy pravda, že správní orgán neusiloval o získání vyjádření žalobce a jeho odborného lesního hospodáře; činil tak ovšem tím, že žalobci poskytl právo vyjádřit se, nikoliv že by mu uložil takovou povinnost. Nadto žádný zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost opatřit si v daném typu řízení vyjádření odborného lesního hospodáře, a z tohoto důvodu tedy nelze označit správní rozhodnutí jako celek za nezákonné.

Ze správního spisu rovněž nelze dovodit, že by odborný lesní hospodář dával najevo ochotu vyjádřit se k dané věci; navzdory výzvě v zahájení kontroly ze dne 4. února 2010 se inspekčních šetření účastnil minimálně (kromě úvodního inspekčního šetření

ze dne 9. března 2010 a soupisu jednotlivých protokolů) a i s dalšími správními orgány spolupracoval sporadicky (viz opakované žádosti ze strany Městského úřadu Šumperk o doložení vyjádření odborného lesního hospodáře na dostatečné odborné úrovni).

Ohledně vyjádření revírníků Lesů ČR soud uvádí, že správní orgán si od nich vyžádal informaci o stavu lesních pozemků sousedících se žalobcovými pozemky, a to za účelem posouzení, zda nahodilé těžby byly registrovány i na těchto navazujících lesních pozemcích a porostech. Opět tedy postupoval za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a případné konkurenční vztahy LČR s žalobcem nelze považovat za relevantní překážku takového postupu.

- c) Žalobce dále vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že své rozhodnutí založil na neúplných a nevěrohodných podkladech. Správní orgán si pro své rozhodnutí vyžádal informaci od Městského úřadu Zábřeh a Šumperk, zda a kdy žalobce splnil ohlašovací povinnost podle § 32 odst. 1 písm. a) a § 33 odst. 1 a 3 lesního zákona. Městský úřad Zábřeh sdělil, že od roku 2005 nalezl pouze jedno oznámení, dále dvě stanoviska a jedno rozhodnutí podle § 33 odst. 4 lesního zákona. Žalobce ovšem k žalobě přikládá dalších pět dokumentů (čtyři oznámení ve smyslu § 33 odst. 3 lesního zákona a jedno souhlasné stanovisko městského úřadu), které dokládají jeho komunikaci s daným úřadem. V případě Městského úřadu Šumperk žalobce přikládá šest oznámení podle § 33 odst. 3 v roce 2008, zatímco úřad uvedl pouze pět takových oznámení.

Všechny tyto dokumenty tvoří přílohu žaloby a není třeba pochybovat o jejich pravosti a pravdivosti. Žalobce však konkrétně neuvádí, co z této skutečnosti vyvozuje pro svůj případ (např. netvrdí, že na určité parcele měl těžbu povolenou v konkrétním rozsahu a na základě konkrétního dokumentu, jenž ve spisu chybí, apod.); pouze v obecné rovině namítá, že správní orgán mohl hodnotit jako protiprávní těžební činnost, kterou žalobce dříve řádně ohlásil a městské úřady ji povolily. Předložená oznámení byla přitom (až na dvě výjimky z konce roku 2008) podána v I. pololetí roku 2008 a v roce 2007, takže není zřejmé, jak by se mohla vztahovat k těžbám v roce 2009 a 2010.

Nadto prokázání skutkové podstaty podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí nebylo postaveno pouze na stanoviscích orgánů státní správy lesů. Správní orgán si za účelem zjištění skutkového stavu vyžádal i další stanoviska (např. Lesní ochranné služby), a rozhodnutí se tak opíralo o více podkladů, o jejichž průkaznosti není důvod pochybovat.

Ostatně stejným způsobem argumentuje i žalobce, neboť v žalobě upozorňuje na skutečnost, že tyto podklady samy o sobě nevedly k prokázání či vyvrácení spáchání deliktu podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí. To, zda žalobce splnil svoji ohlašovací povinnost, popř. zda městské úřady vydaly stanoviska a rozhodnutí ve věci žalobce, nemělo žádný vliv na naplnění dané skutkové podstaty. Svou případnou (administrativní) aktivitou či pasivitou vůči orgánům státní správy lesů totiž žalobce jistě nemohl ohrozit životní prostředí v lesích, ani vytvořit podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (to se může stát jen faktickou těžbou či faktickou nečinností v lese, nikoli zasíláním listin správním orgánům). Není však namístě vytýkat správnímu orgánu prvního stupně, že se v souvislosti se zjištěnými těžebními zásahy zajímal o širší okolnosti žalobcova hospodaření v lesích.

- d) Žalobce argumentuje, že datum sepsání protokolu se neshoduje s daty provedení důkazu ohledáním, a z toho důvodu shledává důkaz nevěrohodným. S tímto argumentem se soud neztotožňuje; z žádného zákonného ustanovení totiž nelze dovodit, že protokol ve smyslu správního řádu je správní orgán povinen vypracovat a podepsat již v samotný den šetření. To, že tomu tak v řadě případů skutečně je, na věci nic nemění. Předmět protokolu ze dne 1. listopadu 2010 spočíval v posouzení výskytu škodlivých činitelů v součinnosti s pracovníkem LOS a v následném porovnání nově zjištěných skutečností s údaji z dřívějších zápisů a protokolů z kontroly. K vyhotovení samotného protokolu tedy nepostačovalo sepsání bezprostředně zjištěných skutečností, ale rovněž bylo třeba vyhodnotit, jaké údaje vnášejí do případu nové informace. Tyto skutečnosti jsou relevantním důvodem pro vypracování protokolu s delším časovým odstupem od samotného ohledání pozemků, a soud proto neshledal postup správního orgánu nikterak závadným. Nadto z rozhodnutí prvního stupně vyplývá, že původní termín projednání protokolu stanovil správní orgán na 25. října 2010, ovšem tento termín po telefonické domluvě se žalobcem posunul o týden, na 1. listopad 2010. Žalobce se však nedostavil a ani nenavrhoval náhradní termín, a k projednání protokolu tak nedošlo. Pokud měl žalobce konkrétní pochybnosti o pravosti či pravdivosti protokolu, mohl je uplatnit během projednání protokolu, či kdykoliv později do vydání pravomocného rozhodnutí.

Podle § 18 odst. 3 „*protokol podepisuje oprávněná úřední osoba, popřípadě osoba, která byla pověřena sepsáním protokolu, a dále všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily*“. Ze správního spisu je zřejmé, že předmětný protokol podepsaly úřední osoby České inspekce životního prostředí, podpis pracovníka Lesní ochranné služby na protokolu naopak chybí. Z výše uvedeného vyplývá, že protokol o provedení důkazu je zatížen vadou, ovšem v této formální vadě nelze spatřovat nezákonnost provedení důkazu, tím méně pak rozhodnutí jako celku. Z věcného hlediska soud neshledal v postupu správního orgánu při provádění důkazu žádný nedostatek a stejným způsobem zhodnotil následné stanovisko Lesní ochranné služby ze dne 20. října 2010. Nadto je nutné považovat pracovníka Lesní ochranné služby podle § 54 odst. 4 správního řádu toliko za nestrannou osobu účastnou provedení důkazu, a absence jejího podpisu tak sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost tohoto důkazu.

Žalobce dále namítá, že jeho odmítnutí zúčastnit se provedení důkazu ohledáním měl správní orgán vyhodnotit ve smyslu § 54 odst. 2 správního řádu, podle něhož ve spojení s § 55 odst. 4 správního řádu nelze ohledání provést, pokud by tím dotyčná osoba (vlastník věci) způsobila sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Správní orgán postupoval podle § 54 odst. 1 správního řádu a dne 8. října 2010 vydal usnesení, jímž stanovil žalobci povinnost strpět ohledání věci na místě. Zároveň tím respektoval § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož může správní orgán provádět důkazy, pouze pokud účastníkům poskytne možnost být přítomen jejich provádění.

Soud se neztotožňuje s výše uvedeným argumentem, neboť žalobce vykládá § 54 odst. 2 správního řádu značně extenzivně. Osoba, které hrozí nebezpečí stíhání za správní delikt, má jistě právo (zaručené nejen správním řádem, ale též na ústavní a mezinárodní úrovni) odepřít aktivní součinnost, aby se vyhnula obviňování sebe samé; svým rozhodnutím ovšem nemůže zakazovat správnímu orgánu vyšetřování případného správního deliktu, *nota bene* na veřejně přístupném místě, jakým les bezesporu je (viz § 19 odst. 1 lesního zákona). Žalobce jistě neměl povinnost účastnit

se provedení důkazu, vypovídat či jinak usnadňovat práci správnímu orgánu, ovšem zpětně se na tomto podkladě nemůže s úspěchem domáhat nezákonnosti provedeného důkazu. Nadto řízení ve věci spáchání správního deliktu již bylo v době provedení důkazu zahájeno (oznámení o zahájení správního řízení je datováno dnem 7. září 2010), poukaz na § 55 odst. 4 správního řádu tak není případný.

- e) Žalobce dále namítá, že ačkoliv správní orgán měl v průběhu řízení k dispozici údaje z lesní hospodářské evidence, v rozhodnutí neuvedl, v čem se žalobce odchýlil od svého řádně schváleného lesního hospodářského plánu. Stejně tak žalovaný podle něj odůvodnil tento bod odvolání zcela nedostatečně. Soud na tomto místě zdůrazňuje (podobně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí), že žalobce byl stíhán za spáchání správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí. Je sice pravda, že *„zákonodárce v žádném ustanovení lesního zákona ani prováděcích vyhláškách nezavazuje vlastníka k rovnoměrnému plnění celkové výše těžeb“*, stanovených v závazných ustanoveních lesního hospodářského plánu. Vlastník lesa je tak oprávněn postupovat v rámci svého LHP podle vlastní úvahy, to ho ovšem v žádném případě nezavazuje povinností vyplývajících z dalších právních předpisů. I kdyby žalobce zůstal při těžbě na svých lesních pozemcích v mezích LHP, zároveň měl povinnost respektovat zákon o České inspekci životního prostředí.

Nelze přisvědčit ani námitce, že správní orgán bezdůvodně nepoužil údaje získané z LHP a LHE, ačkoliv je měl při řízení k dispozici. Ze správního spisu vyplývá, že porovnáním údajů nadiktovaných z elektronické databáze odborným lesním hospodářem (viz dílčí protokol ze dne 8. dubna 2010) a stavem zjištěným při inspekčních šetřeních vznikly některé nesoulady. Proto se správní orgán s ohledem na § 3 správního řádu nespokojil s takto získanými údaji a vycházel i z dalších podkladů vypracovaných příslušnými orgány státní správy.

Soud uzavírá, že podklady shromážděné správním orgánem považuje za dostatečné ve smyslu § 3 správního řádu, neboť správní orgán svým postupem zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně prováděl sám šetření (v rámci kontroly v období od 9. března do 11. května 2010) a své rozhodnutí opřel o další podklady vyžádané od Městských úřadů Šumperk a Zábřeh, o dvě odborná posouzení Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů, o informace poskytnuté Lesy ČR a stanovisko Lesní ochranné služby. Soud z věcného hlediska na těchto dokumentech neshledává žádný nedostatek, ze správního spisu rovněž vyplývá, že tyto orgány získávaly potřebná data z vlastních zdrojů a evidencí, příp. z terénních pochůzek. Pokud odborná posouzení odpovídala údajům zjištěným správním orgánem prvního stupně, není pravděpodobný závěr, že se všechny zmíněné orgány mýlily či postupovaly nestandardním a nezákonným způsobem (a že pravdu má naopak žalobce). I taková varianta je sice myslitelná, to by ovšem žalobce musel vyvrátit konkrétní navzájem si odpovídající údaje a závěry všech těchto subjektů konkrétními a doloženými argumenty svědčícími v jeho prospěch. Soud již poněkolkáté zdůrazňuje, že to se v této věci nestalo: žalobce v žalobě především bazíruje na dokonalém splnění procesních požadavků a vyžaduje detailní zjištění všemožných skutkových okolností – aniž ovšem byl ve správním řízení schopen či ochoten poskytnout k tomu ze své strany potřebnou součinnost a úplné a věrohodné doklady o svém lesním hospodaření. V takové situaci mohou jeho vlastní nedoložená tvrzení stěžejí převážet nad opakovanými a řádně doloženými zjištěními všech dalších shora uvedených subjektů.

K námitce číslo sedm:

Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. května 2007, čj. 7 As 19/2006-103, a cituje „...je třeba konstatovat, že nepochybně není třeba, aby účastník správního řízení v řízení o správním deliktu prokazoval, že se vytýkaného jednání nedopustil, ale je třeba, aby bylo v řízení spolehlivě zjištěno, že je to ten který účastník, který má být za deliktní jednání postižen“.

Soud je obeznámen s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, stejně jako s pokračováním uvedené pasáže: „Pokud však již správní orgány vydají správní rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt, je třeba namítat konkrétní okolnosti svědčící proti tomuto závěru, a nikoli zcela obecně poukazovat na nesprávnost přístupu [správního orgánu]... Obdobně je tomu v případě tvrzení, že správní orgány se nezabývaly tím, zda k prořezání porostu nedošlo v důsledku úmyslné těžby prováděné za účelem zpevnění porostu. Nepostačuje tvrzení, že se správní orgány nezabývaly tímto aspektem věci, pokud není současně tvrzeno a důkazními prostředky prokazováno, že se o takový případ v konkrétní věci jednalo.“

Správní orgán při kontrole i následném správním řízení v souladu s § 3 správního řádu postupně opatroval podklady a důkazy nezbytné pro vydání rozhodnutí ve věci. Důkazy přitom nezískal výhradně z vlastních zdrojů, ale rovněž si vyžádal posouzení nezávislých a nestranných orgánů. Jestliže žalobce během správního řízení odmítal správnímu orgánu dodat podklady a důkazy svědčící v jeho prospěch, měl na to jistě právo. V rámci soudního přezkumu je ovšem povinen svá tvrzení opřít o pádnou argumentaci a důkazy. Žalobce ale v žalobě neuvádí, které konkrétní údaje z LHE svědčí v jeho prospěch, popřípadě ve vztahu k jakým plochám správní orgán opatřil nesprávné údaje. Jeho námitky proto nemohou uspět.

Soud na okraj připomíná, že v případě soudního přezkumu správního rozhodnutí se postavení účastníka správního řízení a správního orgánu mění: oba stojí před soudem v rovném postavení a mají povinnost přinášet argumenty a důkazy, jimiž vyvrací tvrzení a důkazy protistrany. Žalobce zaujal nesprávný přístup, pokud v žalobě pouze obecně poukazoval na nedostatky správního rozhodnutí, aniž uplatnil konkrétní argumenty a podklady ve svůj prospěch.

Ze správního spisu je zřejmé, že inspekce měla k dispozici LHP i lesní hospodářskou osnovu (nikoli ovšem od žalobce, který je odmítl poskytnout). Ověření a doplnění údajů z nich, jakož i z LHE, bylo provedeno za přítomnosti jak žalobce, tak jeho odborného lesního hospodáře dne 8. dubna 2010. Žalobce proto nemůže s úspěchem tvrdit, že LHP a LHE nebyly vzaty v potaz. Výslech svého odborného lesního hospodáře žalobce nenavrhoval; přesto měl hospodář možnost se vyjádřit a inspekce se s jeho vyjádřeními vypořádala. Podle žalobcových slov je „prakticky nemožné“ zpětně posoudit, zda se jednalo o těžbu nahodilou: tím spíše tu není důvod, aby inspekce žalobci bez důkazů uvěřila, že těžba byla nahodilá, jen proto, že to žalobce tvrdí. Krom toho žalobce nebyl potrestán za pouhý fakt, že prováděl těžbu ve svém lese, ale za výsledný neblahý stav lesa, který touto těžbou způsobil. To, že vlastník lesa může ve svém lese těžit dříví v souladu s LHP, jej nezavazuje povinnosti dbát na dodržování svých povinností podle zákonů, které se k hospodaření v lese vztahují (jako právě zde užitý zákon o České inspekci životního prostředí).

Žalobce dále tvrdil, že LOS a ÚHÚL zahrnuly do svého posouzení i pozemky jiných vlastníků; tuto informaci však neupřesnil, takže s ní soud v této podobě nemůže pracovat. Navíc není jasné, proč by tato informace – i kdyby byla pravdivá – měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stanoviska LOS a ÚHÚL byly pro inspekci jen jedněmi z podkladů, které při svém rozhodování užila; pro přesné vymezení rozsahu ploch, za jejichž

nepříznivý stav byl žalobce odpovědný, je pak určující výrok rozhodnutí o správním deliktu, nikoli pomocné podklady využitě při tvorbě rozhodnutí.

Nebylo věci inspekce zabývat se tím, „*kdy a v jakém rozsahu byly nahodilé těžby provedeny*“: naopak jejím úkolem bylo zjistit, zda výsledný stav lesa nepředstavuje ohrožení životního prostředí. Námitka, podle níž inspekce pochybila tím, že „*sečetla*“ plochy, kde k těžbě docházelo v delším období, svědčí o tom, že žalobce nepochopil podstatu správního deliktu, kterého se dopustil. Je na žalobci, nakolik intenzivní těžbu provádí a do jakého období ji rozloží; i pokud těží postupně na menších plochách, které však spolu sousedí, musí dbát na to, aby porost nebyl příliš proředen – jinak hrozí, že se dopustí porušení zákona (jako v této věci). Poznámka, podle níž i LČR evidují v některých územích nahodilou těžbu do 0,3 (popř. 0,15) ha, je nepřipadná: nahodilá těžba zakázána není, v žalobcově věci však z ničeho (kromě jeho tvrzení) neplyne, že skutečně šlo o těžbu nahodilou [tj. takovou, kterou vlastník lesa musí provádět (§ 32 odst. 1 a 2 lesního zákona) za účelem zpracování stromů suchých, vyvrácených, nemocných nebo poškozených ve smyslu § 2 písm. n) lesního zákona]. V řízení nevyšlo najevo, že by žalobce oznamoval orgánům státní správy lesů provádění nahodilé těžby v období, o něž v této věci jde (§ 33 odst. 1 lesního zákona), nebo že by tu nastaly mimořádné okolnosti a nepředvídané škody, které by jej této povinnosti zprošťovaly. Celkové plochy, na nichž byl porost nezákonně proředen, pak v žalobcově případě významně přesahují rozsah 0,3 ha (podle výroku rozhodnutí prvního stupně jde ve dvou případech o 0,65 ha a 1,37 ha, jinak se však postižené plochy pohybují v rozsahu od 2,34 ha do 7,25 ha).

K námitce číslo osm:

Žalobce rovněž namítá, že v dokazování a v závěrech správních orgánů jsou významné rozpory, což dokazuje na příkladu pozemku v k. ú. Horní Studénky, p. č. 699/2. Z jeho argumentace vyplývá pro soud relevantní námitka, že není zřejmé, z čeho správní orgán prvního stupně dovozuje nájemní vztahy, resp. proč pokládá žalobce za osobu odpovědnou z činnosti na majetcích jiných vlastníků.

V rozhodnutí orgánu prvního stupně je žalobce označen za nájemce na následujících pozemcích: a) k. ú. Postřelmůvek, LV 336, p. č. 832, dále b) k. ú. Horní Studénky, LV 70, p. č. 699/2, c) k. ú. Jakubovice u Šumperka, LV 118, p. č. 530, (525), (532/2) a na LV 227, p. č. 516/2, 516/3, (524), 519, 520, 521, 527, 529, 531, 532/1, 518, 532/3, (532/1).

K tomu soud uvádí, že správní spis obsahuje kopie nájemních smluv k pozemkům v k. ú. Jakubovice u Šumperka a plnou moc k pozemkům v k. ú. Postřelmůvek. Jediná chybějící nájemní smlouva se vztahuje k pozemku v k. ú. Horní Studénky, p. č. 699/2 (o velikosti 0,79 ha). V tomto nedostatku však soud nespatřuje (a to i s ohledem na velikost pozemku) dostatečně relevantní důvod pro zrušení rozhodnutí jako celku. Orgány státní správy lesů nejsou o pozemcích v nájmu informovány, informace ohledně nájemních vztahů s žalobcem proto vyšly najevo až v průběhu kontroly. Správní orgán se dozvěděl o pozemku p. č. 699/2 v srpnu 2009, kdy zde provedl šetření po těžbě holosečí (viz zápis z inspekčního šetření ze dne 20. a 27. dubna 2010). Žalobce sice v obecné rovině upozorňuje na vadu rozhodnutí, ovšem sám nepředkládá žádný podklad, který by vyvrátil v něm obsažené závěry. Nájemní vztah k tomuto pozemku během správního řízení nikterak nezpochybnil a i v žalobě pouze tvrdí, že nájemní vztahy nejsou doloženy, aniž z toho současně vyvozuje, že za stav pozemku neodpovídá.

K námitce číslo devět:

Žalobce dále namítá nezákonnost zahájení a provedení správní kontroly. Dle jeho názoru je nutno považovat písemnost ze dne 4. února 2010 nazvanou zahájení kontroly toliko za oznámení o tom, že správní orgán v budoucnu zahájí kontrolu, takže k samotnému zahájení došlo až dne 9. března 2010. Tato námitka však není důvodná; správní orgán postupoval v souladu s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, v dané písemnosti uvedl své zmocnění k provedení kontroly, její časové rozmezí i místo a čas zahájení kontroly. Je pravda, že z gramatického znění § 12 odst. 2 písm. a) jednoznačně nevyplývá, zda k zahájení kontroly dochází doručením oznámení, či zda toto oznámení pouze informuje o budoucí kontrole. Soud však tyto úvahy považuje za irelevantní, neboť ani jednu z těchto možností nelze pokládat za nezákonnou. Žalobce nadto v žalobě nijak nespecifikuje, v čem konkrétně ho postup správního orgánu při zahájení kontroly zkrátil na právech. Pouze konstatuje, že dle jeho mínění správní orgán kontrolu nezahájil v souladu se zákonem o státní kontrole, a na podporu svého tvrzení uvádí blíže nerozvedený seznam právních ustanovení.

Stejně tak se soud neztotožňuje se závěrem žalobce, že jednotlivé zápisy z inspekčního šetření je ve skutečnosti nutno považovat za protokoly. Inspekční šetření představují toliko dílčí části kontroly prováděné formou terénních pochůzek, o jejichž výsledku má správní orgán ve smyslu § 15 zákona o státní kontrole povinnost sepsat protokol. Této zákonné povinnosti správní orgán dostál; dílčí protokol ze dne 8. dubna 2010 a 29. dubna 2010 a protokol o kontrolním zjištění ze dne 11. května 2010 byly řádně vyhotoveny a doručeny žalobci; právě vůči závěrům uvedeným v jednotlivých protokolech měl žalobce podle § 17 zákona o státní kontrole právo vznést námitky a hájit svá práva, což ostatně také učinil.

Žalobce rovněž argumentuje, že neměl ani hypotetickou možnost účastnit se jednotlivých inspekčních pochůzek, ovšem v kontextu celého správního spisu se jeví jeho námitka jako účelová. V oznámení o zahájení kontroly ze dne 4. února 2010 správní orgán žádal kontrolovanou osobu o účast a uvedl místo a čas zahájení kontroly. Ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 9. března 2010 vyplývá, že žalobce důrazně odmítl součinnost při průběhu kontroly a projevil neochotu účastnit se jednotlivých inspekčních šetření. Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2006, čj. 8 As 12/2005-51, jehož se žalobce dovolává, neexistuje zákonná povinnost, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Pouze se vyžaduje, aby byla o jejím zahájení vyrozuměna. Soud proto neshledal důvodnou námitku, kterou se žalobce zpětně domáhá svého práva být účasten kontroly.

Žalobce dále argumentuje, že správní orgán se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami uvedenými ve vyjádření ze dne 4. června 2010 (patrně má na mysli vyjádření ze dne 27. května 2010 a 1. června 2010) a v odvolání proti rozhodnutí prvního stupně. Tomuto tvrzení však nelze dát za pravdu, neboť správní orgán prvního stupně i žalovaný dospěli ve svých zjištěních ke zcela protichůdnému závěru, který se přičítá žalobcovým námitkám o nahodilé těžbě; obě rozhodnutí a v nich vyslovené závěry o úmyslné těžbě jsou přitom řádně odůvodněny, reagují na žalobcovy námitky (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí) a zjištěný stav věci se opírá o průkazné podklady.

K námitce číslo deset:

Žalobce rovněž namítá, že správní orgány nedostatečně kvalifikovaly povahu spáchaného správního deliktu a nijak nehodnotily, zda se jedná o pokračující delikt či vícečinný souběh. Dovolává se při tom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, čj. 8 As 17/2007-135, podle něhož rozhodnutí správních orgánů, která se nevypořádala s charakterem předmětného jednání a touto otázkou se blíže nezabývala, jsou nepřezkoumatelná pro

nedostatek důvodů. Žalobci však nelze dát za pravdu. V první řadě z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu není možné vyvodit obecnou povinnost správních orgánů kvalifikovat povahu správního deliktu. Tento rozsudek se zabýval specifickým případem, kdy správní orgány nekvalifikovaly posuzované jednání a bez dalšího s účastníkem vedly čtrnáct správních řízení. Tento postup měl velmi citelný dopad do práv účastníka řízení, neboť vzhledem k tomu, že jeho jednání nebylo označeno za trvající delikt, a tedy za jediný skutek, dosáhla uložená pokuta nepřiměřené výše.

V posuzovaném případě však tyto okolnosti nejsou dány. S žalobcem bylo od začátku vedeno jediné řízení, v rámci něhož se správní orgán zabýval jeho jednáním souhrnně. Tímto postupem tedy nedošlo ke krácení práv žalobce, což ostatně ani on sám nenamítá. V tomto smyslu by bylo absurdní vytýkat správnímu orgánu, že vedl správní řízení způsobem pro žalobce příznivějším.

Nadto není zřejmé, co žalobce z této námitky vyvozuje, neboť pouze v obecné rovině upozorňuje na fakt, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s kvalifikací spáchaného deliktu. Na tomto místě se sluší připomenout § 65 odst. 1 s. ř. s., jenž upravuje žalobní legitimaci ve správním soudnictví a umožňuje domáhat se zrušení správního rozhodnutí tomu, kdo byl v jeho důsledku zkrácen na svých právech. Z formulace tohoto ustanovení vyplývá, že žalobce musí namítat nejen nezákonnost správního rozhodnutí, ale rovněž je na něm, aby tvrdil a dokázal, že se tato nezákonnost negativně dotkla jeho subjektivních práv.

Žalobcovým argumentem stran lesnického traktoru a závadnosti jeho náplně se soud nezabýval, neboť správní orgán tuto otázku nezahrnul do výroku napadeného rozhodnutí.

K námitce číslo jedenáct:

Pod tímto bodem žalobce namítá, že správní orgán neprokázal, zda žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty projednávaného deliktu.

- a) Ohledně objektivní stránky deliktu žalobce argumentuje, že se správní orgán zaměřil toliko na prokázání protiprávnosti jeho jednání a zcela pominul otázku škodlivého následku a kauzálního nexu, které vzal automaticky za prokázané. Žalobce uvádí, že správní orgán měl v rozhodnutí označit konkrétní zákonná ustanovení, která žalobce svým jednáním porušil. Soud zde odkazuje na výrok rozhodnutí prvního stupně, který zní: „ČIŽP ukládá panu P. V. podle § 4 písm. c) zákona o inspekci pokutu 1 750 000 Kč (...) Pokutu ukládá ČIŽP účastníkovi řízení, protože svým jednáním ohrozil životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (...)“. Již z této citace jasně vyplývá, že v rozhodnutí nechybí označení zákonného ustanovení, na jehož základě byla žalobci udělena pokuta. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán uvedl konkrétní ustanovení lesního zákona, která žalobce svým jednáním porušil (§ 11 odst. 1 a 2; § 31 odst. 2, 4 a 5; § 32 odst. 5 a 6; § 33 odst. 4). Soud však připomíná, že žalobce byl stíhán podle zákona o České inspekci životního prostředí a uvedená ustanovení lesního zákona správní orgán využil pouze podpůrně (jejich nerespektováním žalobce vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů).

Žalobce dále uvádí, že omezení holé seče výměrou do 1 ha a omezení její šíře podle průměrné výšky není bezvýjimečné, a překročení těchto limitů tedy v některých případech není nezákonné. Z velikosti a šíře holé seče lze povolit výjimku dvěma způsoby: jednak *ad hoc* na žádost vlastníka lesa a jednak koncepčně při schvalování

LHP a lesní hospodářské osnovy. Ze správního spisu ovšem nelze dovodit, že by tyto výjimky byly žalobci uděleny.

Žalobce dále tvrdí, že se v k.ú. Jestřebíčko nedopustil nezákonného jednání, neboť omezení velikosti holé seče se nevztahuje na případy, kdy jsou domýcovány porostní zbytky a porosty do výměry 1 ha, a dále že z velikosti a šíře holé seče lze povolit výjimku (viz výše). Soud na tomto místě opakuje, že není podstatné, zda žalobce svými jednotlivými těžebními zásahy v k. ú. Jestřebíčko neporušil ustanovení lesního zákona [srovnej bod 6e) tohoto rozsudku]; správní orgán mu uložil pokutu podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí, neboť žalobcovo jednání ve svém celku vytvořilo podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (byť jednotlivé těžební práce v některých dílčích případech nedosáhly limitů stanovených lesním zákonem).

Nakonec soud s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. července 2008, čj. 1 As 15/2007-141, přezkoumal námitku týkající se prokázání škodlivého následku a kauzálního nexu. Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „ (...) *správní orgán musí v řízení o správním deliktu následek jako znak objektivní stránky deliktu také řádně prokázat, jednak proto, aby odpověděl na otázku, zda se vůbec o delikt jedná, jednak proto, aby mohl posoudit druh, výměru, případně způsob výkonu ukládané sankce*“.

Z formulace § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí je zřejmé, že danou skutkovou podstatu lze naplnit nejen poškozením životního prostředí, ale postačí i jeho zaviněné ohrožení. Z výroku rozhodnutí prvního stupně vyplývá, že správní orgán uložil žalobci předmětnou sankci, protože svým jednáním ohrozil životní prostředí v lesích. V odůvodnění rozhodnutí (na str. 13) pak uvedl, že nepovažuje stav lesa za nevratný a z toho důvodu jej definoval toliko jako ohrožení životního prostředí.

Tzv. ohrožovací delikty se vyznačují tím, že k naplnění jejich skutkové podstaty není nutné, aby škodlivý následek skutečně nastal, ale naopak postačuje, pokud tento účinek reálně hrozí. Pokud tedy žalobce míní, že následky ohrožení je třeba dokazovat a nepostačí je odborně posoudit, jde o tvrzení zcela zavádějící. Závěr o tom, že došlo k ohrožení životního prostředí, zahrnuje totiž obě fáze – nejdříve je třeba pomocí dokazování zjistit skutkový stav a následně na jeho základě provést odborné posouzení, zda zjištěné skutkové okolnosti skutečně znamenají ohrožení životního prostředí, jinými slovy, zda za zjištěných skutkových okolností reálně mohlo dojít k poškození životního prostředí (byť by k němu nakonec ve výsledku nedošlo).

Ve výroku i odůvodnění rozhodnutí prvního stupně správní orgán přitom popsal vyčerpávajícím způsobem, jakým způsobem žalobcovo jednání ohrožuje životní prostředí v lesích. Vyšel přitom z relevantních ustanovení lesního zákona, která jsou koncipována právě tak, aby zabránila působení škodlivých činitelů a ve výsledku i ohrožení či poškození lesa. Vzhledem k tomu, že žalobcovo jednání bylo prakticky totožné ve všech zasažených oblastech, soud považuje shrnující popis správního orgánu za dostačující (k prokázání hrozícího následku dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2015, čj. 6 As 157/2014-53).

- b) Ani ve věci subjektivní stránky deliktu nelze žalobcově námitce přiznat důvodnost. Správní orgán ohledně zavinění v rozhodnutí prvního stupně uvedl, že za zjištěný stav

nese žalobce plnou odpovědnost, neboť ohrožení životního prostředí v lesích bylo způsobeno jeho úmyslným jednáním, jímž žalobce sledoval dosažení hmotného prospěchu. Jeho úvaha je dle soudu dostačující. Je sice pravda, že § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí vyžaduje prokázání zavinění; to ovšem ještě neznamená, že správní rozhodnutí trpí nezákonností pouze z toho důvodu, že se správní orgán zcela konkrétně nevypořádal s formální klasifikací formy zavinění (což ostatně nečiní ani judikatura Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech).

Žalobce vytvořil podmínky pro působení škodlivých činitelů tím, že provedl těžební zásahy v rozporu s některými ustanoveními lesního zákona. Tyto těžby přitom byly vedeny po hranici majetku ve vlastnictví či nájmu žalobce, nadto otázka existence těžeb není ani mezi stranami sporná. Správní orgán v rámci kontroly a následného správního řízení dospěl k odůvodněnému závěru, že se ze strany žalobce jednalo o těžbu úmyslnou, nikoliv nahodilou; již samotné označení tohoto typu těžby vylučuje skutečnost, aby probíhala proti vůli a vědomí vlastníka lesa (pokud by ji neprovedla třetí osoba, což ovšem ani žalobce nenamítá).

Stejně tak je zřejmé, že žalobce věděl, či přinejmenším jakožto profesionál vědět měl, že těžební zásahy provádí v rozporu s lesním zákonem a že jsou způsobilé ohrozit či poškodit životní prostředí v lesích. Nadto mu byly v průběhu těžebních prací ze strany správního orgánu prvního stupně sděleny námitky proti rozsahu a způsobu těžby a dále byl žalobce upozorněn, že by svými těžebními zásahy mohl překročit závazná ustanovení LHP o maximální výši těžeb.

- c) Naposledy se žalobce zabývá otázkou subjektu deliktu. K otázce nájemních smluv soud odkazuje na svoji argumentaci obsaženou pod bodem 8 tohoto rozsudku. Dále žalobce namítá, že správní orgán do rozhodnutí zahrnul i holiny nevytvořené žalobcem (argumentuje údaji uvedenými v zápisu z inspekčního šetření ze dne 1. dubna 2010 a 16. dubna 2010). Konkrétně se jedná o k. ú. Postřelmůvek, ovšem jeho námitka je zavádějící. Správní orgán sice uvedl, že „*čerstvou holosečí v sousedním mladém porostu (...) je komplex propojen (...) s těžebními plochami*“, ovšem dále se praví, že „*majetkové vztahy k dotčeným lesním pozemkům a postup vůči osobě zodpovědné za zjištěný stav projedná ČIŽP s OSSL MěÚ Zábřeh*“. Ohledně zbylých namítaných pozemků soud odkazuje na svoji argumentaci uvedenou pod bodem 7 tohoto rozsudku.

K námitce číslo dvanáct:

Žalobce dále namítá, že správní orgán ve výrokové části nevymezil skutek natolik určitě, aby nebyl zaměnitelný s jinými. Tuto vadu spatřuje jednak v tom, že v rozhodnutí chybí specifikace povahy správního deliktu, a dále v nedostatečném časovém vymezení jednání („*v období roku 2009 a do října 2010*“). Ohledně specifikace povahy spáchaného deliktu soud odkazuje na bod 10 tohoto rozsudku, kde se touto otázkou již zabýval a došel k závěru o její nedůvodnosti (především s ohledem na skutečnost, že neexistuje obecná povinnost správních orgánů kvalifikovat spáchané správní delikty).

Co se týče samotného vymezení skutku, soud odkazuje na bod 5 tohoto rozsudku, kde se podrobně zabýval vymezením předmětu řízení v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně je uvedeno zákonné ustanovení, podle něhož byla žalobci uložena pokuta; popis jednání, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí; a konkretizace škodlivého následku tohoto jednání (tedy v čem spočívá nebezpečí ohrožení životního prostředí). Skutek je

z místního hlediska dostatečně vymezen (uveden název katastrálního území, parcelní číslo a velikost dotčených lesních porostů v ha) a rovněž časové vymezení jednání (podrobněji rozvedené v odůvodnění rozhodnutí) soud shledal dostatečným. Soud shrnuje, že vymezení skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně je určité, a nezpůsobuje tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce číslo třináct:

Soud se neztotožňuje ani s námitkou, že správní orgán prvního stupně dostatečně nezduvodnil uloženou pokutu. Správní orgán postupoval podle kritérií vymezených v § 5 odst. 1 zákona o České inspekci životního prostředí, podle nichž se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání; ke všem těmto bodům se správní orgán dostatečně vyjádřil. Žalobce sice argumentuje, že správní orgán neurčil, které okolnosti hodnotil jako přitěžující a polehčující, a dále že se nevypořádal s formou zavinění; tyto formální nedostatky však nemůžou způsobit nezákonnost rozhodnutí, tím spíše, že žalobce ani námátkou neuvádí např. žádné polehčující okolnosti, které správní orgán podle něj opomněl vzít v úvahu. Správní orgán uvedl, že žalobce byl již v minulosti stíhán v souvislosti s hospodařením v lesích, a i v rámci řešeného případu mu byly známy námitky proti rozsahu a způsobu těžby dřeva. Následky protiprávního jednání jsou podrobně charakterizovány v odůvodnění rozhodnutí, stejně jako doba trvání.

Co se týče výše pokuty, žalovaný ji v napadeném rozhodnutí zdůvodnil především s odkazem na výši obohacení, kterého mohl žalobce dosáhnout z provedených těžeb. Žalovaný uvádí, že až na výjimky nelze uložit peněžitou pokutu, která by byla nižší než obohacení, které osoba nabyla následkem protiprávního jednání. Takto striktní formulaci nemůže soud zcela přisvědčit. Tato úvaha totiž nebere v potaz např. fakt, že obohacení pachatele může být v některých případech vyšší než horní hranice zákonného rozmezí nebo že další polehčující okolnosti mohou vyžadovat snížení výše pokuty pod částku odpovídající tomu, co pachatel deliktem získal. Přesto se však soud domnívá, že v principu tato úvaha není vadná, neboť výchovný účinek sankce by mohl být skutečně oslaben, pokud by prokazatelné obohacení pachatele významně převýšilo uloženou pokutu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2015, čj. 6 As 229/2014-85).

Žalovaný pro získání orientační ceny dřeva vycházel z § 49 odst. 3 písm. f) lesního zákona, podle něhož Ministerstvo zemědělství každoročně stanovuje a vyhláší průměrné ceny dřeva na odvozním místě. Tyto ceny se přitom stanovují z dosažených realizačních cen po odečtení nákladů na výrobu a přiblížení na odvozní místo. V tomto smyslu neobstojí námitka žalobce, že žalovaný dostatečně nezohlednil náklady těžby (byť nezohlednil veškeré náklady, jako např. náklady na zalesnění a zajištění kultury). Žalovaný vycházel z výše ceny pro žalobce příznivější (tedy 535 Kč/m³ v roce 2010) a došel k částce přesahující 4 miliony Kč (obdobnou výši zisku vypočetl rovněž ÚHÚL ve svých odborných posouzeních). Žalobce sice namítá, že příjmy z obchodu se dřevem jsou zdrojem obživy jeho rodiny a zdrojem financí pro jeho podnikatelskou činnost, ovšem je třeba si uvědomit, že výše uložené pokuty nedosáhla ani poloviny takto vypočteného zisku (1 750 000 Kč). Rovněž při tomto výpočtu není relevantní odlišovat dřevní hmotu, kterou žalobce vytěžil oprávněně, neboť správní orgán tímto postupem zjišťoval celkové majetkové poměry žalobce.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, čj. 1 As 9/2008-133 (publikovaného pod č. 2092/2010 Sb. NSS), „[s]právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří

samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem“. Žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádné údaje o svých osobních a majetkových poměrech, správní orgány proto důvodně vycházely pouze z veřejně dostupných informací v katastru nemovitostí. Proti výši pokuty žalobce nic nenamítl ani ve svém odvolání, a nelze proto vytýkat žalovanému, že z vlastní iniciativy nezkoumal, zda se počet hektarů žalobcova lesního majetku v mezidobí nějak změnil. Ostatně žalobce ani v žalobě netvrdí, že by se rozsah jeho majetku změnil: pouze naznačuje (způsobem příznačným pro celou žalobu, tj. obecným bez jakéhokoli konkrétního údaje), že „za tak dlouhou dobu (tj. 16 měsíců odvolacího řízení, pozn. soudu) mohlo dojít k významným změnám na majetku žalobce“. Takto spekulativní tvrzení nemůže vést k přehodnocování žalobcovy majetkové situace, a už vůbec ne v řízení před správním soudem.

Soud nepřistoupil ani k navrhovanému snížení uložené pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, podle něhož soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen pod podmínkou, že je správním orgánem uložená sankce *zjevně nepřiměřená*. Nejvyšší správní soud rovněž stanovil, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, *zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*. Městský soud se domnívá, že tyto podmínky v řešeném případě nejsou dány; výši pokuty správní orgán stanovil cca v jedné třetině rozpětí zákonné sazby a její výši dostatečně zdůvodnil.

K žalobě (doplnění žaloby) ze dne 30. července 2012

Žalobce v první řadě namítá, že rozhodnutí používá neodborný termín „devastační těžba“, který nefiguruje v žádném právním předpise a který zveličuje žalobcovu údajnou škodlivou činnost. Soud však z tohoto argumentu nemůže vyvodit žádný důsledek pro posuzovanou věc, neboť skutečnost, že správní orgán prvního stupně a žalovaný užili určité slovní spojení, nemá jakýkoliv vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále argumentuje, že přestože předložil LHE k požadovaným porostům, správní orgán tyto údaje nerespektoval a až do konce šetření požadoval vysvětlení k provedeným těžbám. Soud k tomu podotýká, že žalobce skutečně předložil LHE za rok 2009, která je obsahem dílčího protokolu ze dne 8. dubna 2010, ale nadiktované údaje nijak neodůvodnily těžební zásahy provedené v roce 2010. Jednotlivá inspekční šetření sloužila pro zjištění stavu lesního majetku na jaře 2010; tento stav v některých případech nesouhlasil s údaji z LHE za rok 2009. Správní orgán proto opakovaně požadoval zdůvodnění těžebních zásahů za rok 2010, jež pro přehlednost shrnul do tabulky a připojil k Protokolu o kontrolním zjištění. V rámci kontroly přitom vycházel z § 7 odst. 2 písm. b) zákona o České inspekci životního prostředí, který v rozhodné době opravňoval inspektory „požadovat potřebné doklady, údaje a písemná nebo ústní vysvětlení týkající se předmětu kontroly“. Nadto správní orgán dne 21. června 2010 podal na žádost žalobce vysvětlení, ve kterém konkretizoval své požadavky na odůvodnění těžebních zásahů. Konkrétně očekával informaci o množství vytěženého dříví a druhu těžby; v případě nahodilé těžby pak rovněž specifikaci převládajících škodlivých činitelů a uvedení dokladů, kterými žalobce zajistil splnění povinnosti vlastníka lesa podle § 32 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Tyto informace však žalobce v průběhu kontroly nepředložil, a neučinil tak ani během navazujícího řízení. Správní orgán si proto potřebné údaje opatřil od dalších orgánů (včetně LOS a ÚHÚL); údaje z LHE (dílčí protokol ze dne

8. dubna 2010) použil jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, který hodnotil v souvislosti s ostatními dokumenty.

Soud souhlasí se žalobcem, že splnění či nesplnění ohlašovací povinnosti nemohlo mít vliv na ohrožení životního prostředí podle zákona o České inspekci životního prostředí. To však ani žalovaný netvrdí. Tento údaj by mohl vypovídat jen o tom, zda žalobce některé z těžebních zásahů nad 3 m³/ha lesa předem nahlásil a příslušný orgán státní správy lesů je odsouhlasil. Stejně tak není relevantní otázka předávání LHE mezi žalobcem a orgány státní správy lesů, neboť, jak uvádí sám žalobce, tato skutečnost neměla žádný dopad na závěr o poškození, resp. ohrožení, životního prostředí. Správní orgán ji ovšem právě z tohoto důvodu nepovažoval za stěžejní okolnost při tvorbě rozhodnutí.

Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že stanoviska zpracovaná ÚHÚL „byla zpochybněna a pro tento případ nejsou použitelná, jelikož neřešila konkrétní rozložení těžeb“. Žalobce sice argumentuje tím, že měl právo provádět těžbu do určitých zákonných limitů (do výše schválené LHP, těžby nahodilé do výše 0,2 ha a těžby úmyslné do 3 m³/ha), při těchto těžebních zásazích měl ovšem povinnost respektovat zákon o České inspekci životního prostředí a neohrozit jimi životní prostředí v lesích. Soud rovněž nemá důvod pochybovat o nestrannosti a správnosti těchto dokumentů; ÚHÚL je organizační složka státu, která působí jako odborná organizace Ministerstva zemědělství pro oblast zemědělství a myslivosti. Z této pozice má oprávnění vydávat objektivní stanoviska ve věci posouzení rozsahu, intenzity i druhu těžebních zásahů. Všechna tato zjištění jsou uvedena ve vypracovaných stanoviscích a z ničeho nevyplývá, že by byla zpochybněna (někým jiným než žalobcem, a to teprve v žalobě a bez konkrétních argumentů).

Žalobce dále tvrdí, že prováděl toliko nahodilé těžby do 0,3 ha a správní orgán prvního stupně sečetl tyto plochy, které ve skutečnosti vznikaly průběžně během delšího časového období. Soud na tomto místě znovu opakuje, že žalobci byla udělena pokuta za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí, neboť ve svém celku ohrozil životní prostředí v lesích; velikost průběžných těžebních zásahů tedy sama o sobě není relevantní. Nadto se časové vymezení těžeb opírá o stanoviska ÚHÚL, která je určila porovnáním ortofotosnímků z různých časových období. Co se týče charakteru těžebních zásahů, žalobcovo tvrzení o nahodilé těžbě je v přímém rozporu se závěry dalších podkladů pro rozhodnutí, a žalobce ho nadto nijak nedokládá.

Žalobce rovněž polemizuje se závěry správního orgánu prvního stupně ohledně dopadů těžebních zásahů na životní prostředí v lesích. Soud na tomto místě odkazuje na bod 11a) tohoto rozsudku.

Žalobce má jistě pravdu, pokud argumentuje, že k narušení celistvosti dochází při jakémkoliv těžebním zásahu, ovšem rozměry těžby v řešeném případě bezpochyby způsobují omezení funkcí lesa. Na porostní stěně se nitro porostu otvírá působení všech škodlivých činitelů; porostní stěny jsou vhodným prostředím pro napadení oslabených okrajových stromů podkorním hmyzem (jak ostatně žalobce sám uvádí) a bez vážného rizika rozvratu lesa je možné vytvářet porostní stěnu jen v odvráceném směru působení bořivých abiotických činitelů. Velké holiny a proředené porosty snadněji zabuřeňují (z důvodu většího přístupu světla, atmosférických srážek a živin) a rychlost tohoto procesu není v řešené věci relevantní. Stejně tomu je s otázkou snadnosti nebo nesnadnosti obnovy lesa; tento fakt by měl vliv spíše na závažnost daného skutku, nikoliv na naplnění skutkové podstaty deliktu (ohrožení či poškození životního prostředí). Žalobce sice zpochybňuje erozi půdy, ovšem své tvrzení nijak nedokládá. Rovněž není důvodný argument žalobce, že naplnění dané skutkové

podstaty by nastalo až v případě, že by les nebylo možné obnovit. Správní orgán prvního stupně k této otázce v rozhodnutí uvádí, že nepovažuje zjištěný stav za nevratný a z toho důvodu ho chápe jako ohrožení životního prostředí v lesích; soud se s jeho názorem ztotožňuje, neboť k naplnění skutkové podstaty daného deliktu postačuje ohrožení životního prostředí.

Zpochybnění stanoviska LOS rovněž není případné, neboť cílem šetření bylo zhodnotit působení škodlivých biotických a abiotických činitelů na daném území. Tato území byla předem konkrétně identifikována ze strany správního orgánu prvního stupně a LOS se zaměřila pouze na zkoumání znaků, jež by nasvědčovaly nahodilé či úmyslné těžbě. Určení rozsahu oprávněných a neoprávněných těžeb nebylo předmětem šetření. Žalobce sice zmiňuje, že LOS vydala ve prospěch majitelů sousedních pozemků kladné stanovisko pro čerpání dotací k provedení nahodilé těžby, ovšem tuto skutečnost nelze z ničeho vyvodit a žalobce ji nedokládá.

Soud pokládá za nesrozumitelné tvrzení žalobce, podle něhož těžby mohly proběhnout v rozmezí deseti měsíců a v rámci dvou let 2009 a 2010. Toto vymezení totiž časově odpovídá výroku rozhodnutí prvního stupně (v období roku 2009 do října 2010), a pokud je o něco delší, žalobce to nijak nepoškozuje.

Správní orgán při kontrole vycházel z údajů zjištěných jednak z vlastních inspekčních šetření (terénních pochůzek) a jednak z LHE za rok 2009. Při tom zjistil některé nesoulady mezi oběma zdroji. Z tohoto důvodu dospěl k závěru, že v roce 2010 proběhly těžební zásahy, které LHE za rok 2009 nerefletovala. Proto správní orgán při kontrole a následném správním řízení nemohl vycházet toliko z údajů z LHE za rok 2009.

Podle § 40 odst. 1 lesního zákona je vlastník lesa povinen vést LHE o plnění závazných ustanovení plánu a evidenci o provedené obnově lesa v jednotlivých porostech. Z praktického hlediska znehodnocuje vedení LHE skutečnost, že v lesním zákoně ani předpisech vydaných k jeho provedení nejsou upraveny její náležitosti. Proto jsou data poskytovaná jednotlivými vlastníky lesa odlišná. Nutno dodat, že kompetenci stanovit náležitosti LHE nemá ani orgán státní správy lesů. Soud vycházel toliko z dílčího protokolu ze dne 8. dubna 2010, který obsahuje data z LHE za rok 2009. Z něj ovšem údaje o typu těžby nevyplývají.

Ohledně odůvodnění výše pokuty soud odkazuje na bod 13 tohoto rozsudku.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková